

1/ Julie Béna, záběr z videa *Who Wants To Be My Horse?*, 2019
2/ Barbora Kleinhamplová, (fotografie unaveného oka k tématu prekariát)

UMĚNÍ *v realitě*

Text: Lucie Drdová – Foto: archiv galerií

Práci galeristy považují za jednu z nejlepších profesí, když vám nebyl dán „dar“ tvůrčího génia, ale jste fascinováni světem umění a především samotnými umělci. Chcete být nejen v bezprostřední blízkosti, ale také se stát součástí vzniku nových hodnot a docházíte naplnění, když k tomuto procesu dokážete přispět.

Galerista je zjednodušeně zprostředkovatel tvorby konkrétního umělce okolnímu světu. Může se těšit z diskusí a přímo nazřít uměleckou praxi od prvotních náčrtů v ateliéru až po instalaci výstavy. Dlouhodobým cílem jeho činnosti je podpora tvorby jeho umělců a její prosazování v mezinárodním kontextu a produkce nových děl. Kontinuálně vytváří další aktivity a iniciuje spolupráce, které umělce propojují se současnou kritikou a odborným publikem, a to na mnoha úrovních od výstav ve vlastní galerii, v partnerských institucích až po veletrhy.

Pochopitelně neustále sleduje trh s uměním a pro sběratele analyzuje příležitosti

investic. Mě osobně ještě těší jiná rovina vztahů s lidmi, kteří přicházejí do galerie, aby se v současném umění dokázali orientovat. Ukazuje se totiž, že jejich hlavní motivací je právě příležitost přiblížit se světu, který v sobě nese pravdivost a autenticitu.

Ačkoliv tento popis zní až idealisticky, současný svět umění a jeho trhu se stal globálním průmyslem s jednoznačně mužskou dominancí a jeho orientace na výsledky se měří institucionálně. To znamená, že i umění podléhá silné komodifikaci a pojem umělecké kariéry se stal regulérním kritériem při hodnocení tvorby.

V posledním roce vyšlo hned několik rozhovorů s galeristkami Paulou Cooperovou, Marian Goodmanovou nebo Barbarou Gladstoneovou, které slaví 50 let své činnosti. Svě začátky popisují jako entuziastické dobrodružství v newyorském SoHo, které se časem proměnilo v tvrdý závod. Nikdy se však žádná z nich nepovažovala čistě za obchodnici s uměním. Možná to působilo jako slabin, ale i pro mě je takový přístup galeristy

jediný a správný. Je to neustálé balancování mezi rolími přítele, produkčního, historika umění a zmíněného obchodníka. Klade na nás značné nároky a aktuálně skloňované téma prekariátu se vztahuje nejen na umělce, ale i na nás.

Je to jen několik týdnů zpátky, co jsme si s jednou umělkyní méj generace povídaly večer po vernisáži. Ona je mezinárodně uznávaná a jen v posledním měsíci zahájila tři výstavy ve významných institucích. Produkce nových děl je však tak nákladná, že není schopná se svou tvorbou uživit. Přesto téměř vše investuje zpět do dalších projektů, protože si nedovolí polevit. A to navíc v profesi, kde jsou uznání a kritika stále podmíněné subjektivní preferencí. Nemluví o tom, že je nutné zachovat si vlastní integritu, být ženou, manželkou a matkou. Tohle je regulérní obraz současného stavu a ona ho pregnantně vystihla slovy: „It's f*cking hard.“

Autorka je historičkou umění a galeristkou, www.drdovagallery.com